Catalunya i l’europeisme

Per JoseC el dv., 10/11/2017 - 09:00

Aquestes darreres setmanes ha grinyolat la tradicional simpatia entre Catalunya i Europa. El distanciament ha estat mutu, encara que expressat de maneres diferents i per uns motius també diversos. D'una banda, ni les institucions europees ni cap dels 27 països que formen la Unió Europea s'ha manifestat a favor de reconèixer la independència de Catalunya, declarada unilateralment pel Parlament. D'altra banda, Carles Puigdemont i diverses persones de l'àmbit de l'independentisme català s'han autoproclamat representants dels millors valors europeus i han criticat Europa perquè no s'ha posat al seu costat en el conflicte amb Espanya.Cal esperar que això sigui tan sols un episodi, i ben curt, en la relació entre Catalunya i Europa. I que ben aviat es recuperin les bones sensacions en aquesta relació. Com ja deia Mn. Josep Armengou, en el seu llibre *Justificació de Catalunya* (1955): "Catalunya no pot renunciar al seu europeisme. Una Catalunya antieuropea seria tan antihistòrica com una Catalunya antidemocràtica".

Per encarrilar la situació cal –recordant allò que sant Joan Pau II va dir quan va viatjar a Cuba i parafrasejant-lo– que Europa s'obri a Catalunya i que Catalunya s'obri a Europa. I aquesta obertura ha de comportar una intensificació del diàleg i del coneixement mutu, especialment de les lògiques internes que regeixen tant la societat catalana com la Unió Europea.

Sembla que no hauria de costar gaire trobar punts de coincidència. Primer, perquè la història de Catalunya està vinculada a la d'Europa. Els bisbes catalans, a *Arrels cristianes de Catalunya* (1985) afirmaven que Catalunya té "arrels greco-romanes i cristianes, europees i mediterrànies", que són "la saba que vivifica" el seu esperit col·lectiu. I segon, perquè a Catalunya, malgrat la secularització, continua havent-hi nombrosos cristians i altres persones que, sense compartir plenament aquesta fe ni sentir-se membres de la comunitat eclesial, accepten els valors evangèlics. Totes aquestes persones poden aportar molt a Europa. El papa Francesc, en el seu discurs del 21 d'octubre passat a Roma en una conferència sobre el futur del projecte europeu, deia que els dos pilars de l'Europa que com a cristians podem ajudar a construir són la persona i la comunitat. I anomenava els rajols d'aquest edifici: el diàleg, la inclusió, al solidaritat, el desenvolupament i la pau. Tot un programa ben engrescador i que caldrà contribuir a tirar endavant també des de Catalunya, sigui quin sigui el seu futur.